

BACK TO ATHENS 8 C'EST TOUT?

July 1–4, 2021

‘C'est tout?’ Είναι η ελβετική συνεισφορά των widmertheodoridis στο Back to Athens 2021. Το ομώνυμο έργο νέον από την Ursula Palla χρησίμευσε ως αφετηρία για την επιλογή των προτάσεων των καλλιτεχνών. Με το ξέσπασμα της πανδημίας και τα διάφορα, μερικές φορές αντιφατικά μέτρα που ήρθαν μαζί της, προέκυψε μια παγκόσμια κατάσταση που είχε τεράστιες επιπτώσεις σε όλα τα επίπεδα της ανθρώπινης ζωής. Μετά από περισσότερο από ένα χρόνο αβεβαιότητας και φόβου μόλυνσης και ασθένειας, η ανακάλυψη του εμβολίου κατά του κορωνοϊού άνοιξε το δρόμο για μια «νέα» παλιά ελευθερία. Θα είναι η ζωή μετά από αυτό η ίδια όπως πριν; Τι απομένει από όλες τις νέες γνώσεις και εμπειρίες κατά τη διάρκεια του lockdown; Θα οδηγήσει, όπως συχνά διατυπώθηκε και αναμενόταν, σε μια νέα συνειδητοποίηση της ανθρώπινης συνύπαρξης και της σχέσης μας με τη φύση; Ή η ανθρωπότητα επιστρέφει στην συνηθισμένη καθημερινότητα. Αυτό ήταν; ‘C'est tout?’

Τους τελευταίους μήνες, οι άνθρωποι έχουν αναπτύξει διάφορες στρατηγικές που θα έπρεπε να κάνουν τη ζωή ευκολότερη, ασφαλέστερη ή απλά πιο ευχάριστη. Οι απαγορεύσεις και οι περιορισμοί επαναπροσδιόρισαν τη σημασία του γνωμικού: «ο σκύλος είναι ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου». Ολόκληρα τα καταφύγια ζώων άδειασαν και πολλά σκυλιά βρήκαν απρόσμενα νέα σπίτια. Η Elisabeth Nembrini επικεντρώνεται στη αλληλεπίδραση ανθρώπου-ζώου, αντιπροσωπευτική του θέματος «τέχνη-φύση» που επεξεργάζεται στο έργο της.

Τα σχέδια της Sandra Kühne δείχνουν τις μικρές αποστάσεις στο πάρκο Schloss Wartegg, στα στούντιο στη λίμνη της Ζυρίχης ή στην Ερυθρά Θάλασσα και υποδηλώνουν τον περιορισμό των αποστάσεων κατά τη διάρκεια της πανδημίας. Οι χαρτοκοπτικές της είναι τρισδιάστατες δομές που προκύπτουν από την δυνατότητα μας να διαβάσουμε έναν χάρτη. Πρόκειται ωστόσο για χαρτογραφικές αποδείξεις των διαδρομών που διάνυσε η καλλιτέχνης κατά τη διάρκεια των ερευνητικών της επισκέψεων.

Η επικέντρωση στα ουσιαστικά και η απόφαση του να επιβραδύνει το χρόνο χαρακτηρίζουν το έργο του Othmar Eder. Η ικανότητά του να δημιουργεί εικόνες με μολύβι που προσομοιάζουν με ευρήματα του παρελθόντος, μαρτυρούν τη δύναμη μιας προσωρινής αποσύνδεσης από το παρόν, ακόμη και σε «κανονικές» στιγμές. Παρά την ηρεμία και την επιφυλακτικότητα τους, τα έργα είναι συμπυκνωμένες στιγμές στις οποίες η ζωή στοιβάζεται σε στρώματα εικόνων και χρόνου. Τα έντονα υπερφωτισμένα σχέδιά του με τις αδρές αντιθέσεις χαρακτηρίζουν το έργο του.

Η δουλειά της Victorine Müller «Le Movement végétatif» δημιουργεί μια ονειρική αίσθηση που διασχίζει τα όρια και βυθίζεται σε άλλους κόσμους. Παρά το μέγεθος του αυτό το ευάερο γλυπτό παραπέμπει σε μια ήσυχη, οικεία κατάσταση. Τα οργανικά της αντικείμενα φτιαγμένα από διάφανη μεμβράνη, ύφασμα ή χαλκό αποκαλύπτουν ζωικές μορφές που μεγαλώνουν, αλλά χωρίς να μας αποκαλύπτουν για ποιο ον πρόκειται.

Στη σειρά «Pitch Drop» του Steffenschöni, ιξώδης πίσσα φαίνεται να κινείται σε όλη την οθόνη σε αργή κίνηση. Η μαύρη, εξαιρετικά γυαλιστερή επιφάνεια θυμίζει λάκα ή λατέξ και δημιουργεί μια αισθητική γέφυρα από αυτήν την περιβαλλοντικά ασύμβατη ουσία που ήταν αρχικά ζωντανή. Πίσσα, το θερμοπλαστικό υλικό που παρασκευάζεται από πετρέλαιο, υγροποιείται όταν θερμαίνεται και στερεοποιείται όταν κρυώνει που αν και φυσικό προϊόν, είναι επιβλαβές για το περιβάλλον. Η φύση βρήκε απροσδόκητα τον τρόπο να αναγεννηθεί όταν όλη η κυκλοφορία της ναυτιλίας σταμάτησε κατά τη διάρκεια lockdown.

Η δουλειά του Nicolas Vionnet εντυπωσιάζει με έξυπνες παρανοήσεις. Τα αντικείμενά του από συναρμολογημένα objet trouvés είναι τόσο διασκεδαστικά όσο και ανησυχητικά, ένα οξύμωρο. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας, ορισμένα αντικείμενα ξαφνικά απέκτησαν μια θλιβερή σημασία: το σαπούνι και το θερμόμετρο. Όπως ένας καρικατουρίστας, ο Nicolas Vionnet κρατά με την αιχμηρή του πένα την πραγματική εφαρμογή των μέτρων υγιεινής σαν καθρέφτη.

Ο Werner Widmer δουλεύει με κύβους ζάχαρης, μια από τις πιο ασυνήθιστες ουσίες στον κόσμο της τέχνης. Χρησιμοποιεί αυτό το άφθονο και χωρίς ιδιότητες υλικό, με τέτοιο τρόπο ώστε γίνεται αντιληπτό με νέο τρόπο. Το έργο του «Me Myself», με στρογγυλούς κύβους ζάχαρης τοποθετημένους σε καθρέφτη σε γραφή Μπράιγ, αρχικά φαίνεται δυσανάγνωστος στον κοινό επισκέπτη. Η αυτοπροσωπογραφία στον καθρέφτη, ή το νεο-γερμανικό «Selfie» από την άλλη παραμένει οπτικά δυσανάγνωστο για τους τυφλούς. Το ερώτημα αναπόφευκτα ανακύπτει: τι είδους εικόνα έχουν οι ίδιοι οι τυφλοί, αλλά και αυτοί που βλέπουν για τον εαυτό τους.